

קונטרס

משעינות החיים

דברי תורה

מכ"ק מרן אדמו"ר זצוקללה"ה

פרשת בהר - בחוקותי תשפ"ו • גליון תקלא
פה יוצאן סיטי יצ"ו

©

כל הזכויות שמורות

י"ל ע"י

מכון שלמה משנתו

להוצאת ד"ת של כ"ק מרן אדמו"ר זצוקללה"ה

שע"י איגוד חסידי צאנז זוועהיל

להערות והארות

או להזמנת הגליון נא לפנות לטעל:

201-455-7269

בארה"ק:

052-712-6945

דוא"ל:

mayunoshachaim@gmail.com

דרוש לפרשת בהר

תשס"ב

בגדרי פרוזבול המוקדם והמאוחר ובגדר מוסר שטרותיו לבי"ד

וכי תמכרו ממכר לעמיתך או קנה מיד עמיתך אל תונו איש את אחיו (ויקרא כה, יד). **ובמדרש** (הובא בנפש יהונתן), **ילמדנו רבינו, מי הם בית דין הראויין לכתוב פרוזבול וכו'.** והוא פלאי מה עניין כתיבת פרוזבול לדיני אונאה האמורים בפרשה. ועיין בנפש יהונתן מה שכתב לדרכו.

(א) ויתכן לומר בזה, בהקדם סוגיית הש"ס (גיטין לו, ב), אמר שמואל לא כתבינן פרוסבול אלא אי בבי דינא דסורא אי בבי דינא דנהרדעא וכו', כי תקין הלל לדרי עלמא כגון בי דינא דידיה וכרב אמי ורב אסי דאלימי לאפקועי ממונא אבל לכולי עלמא לא. וכתבו שם התוס' (ד"ה דאלימי) וזה לשונם: רבינו תם כתב פרוסבול כי היה אומר דלא בעינן אלא בית דין חשוב שבדור וכו'. תנן במסכת שביעית (פרק י, משנה ה) פרוסבול המוקדם כשר והמאוחר פסול, ומפרש בירושלמי, משום דפרוסבול אינו מועיל מה שמלווה אחר כתיבת הפרוסבול אלא למה שהלווה קודם זמן הכתוב בפרוסבול, ולכך מאוחר פסול דמרוויח שלא כדין כל מה שהלווה אחר כתיבת הפרוסבול עד זמן הכתוב בו, עכ"ל.

ובתומים (ס"ז ס"ז ס"ק כ"ב) עמד לבאר את המשך וקישור דברי התוס' הנ"ל מה עניין דין פרוזבול המוקדם והמאוחר למה שכתבו תחילה שאין צריך בי"ד חשוב לעשות פרוזבול, עיי"ש. ובחידושי חתם סופר (גיטין שם) כתב בזה לדרכו, דהנה הרמב"ם בפי' המשנה (שביעית שם) פירש 'פרוזבול המוקדם' שנכתב קודם ההלוואות הוא כשר אבל שנכתב מאוחר להלוואות פסול, שמכיון שכבר הלווה חלה עליו מצוות שביעית ותו לא פקע על ידי פרוזבול, עיי"ש. אכן בירושלמי מפורש להדיא פרוזבול המוקדם והמאוחר כמו שפירשו התוס' לפנינו וכן הוא בתוספתא, ובאמת גם הרמב"ם בחיבורו חזר בו ופירש פרוזבול מוקדם ומאוחר כפירוש התוס'.

ובספר לחם שמים (להגריעב"ץ שביעית שם) כתב על דברי הרמב"ם בפירוש המשנה הנ"ל שדבריו תמוהים, איך יכתוב וימסור לבי"ד שטרות שעדיין אינם בעולם, דמי יימר שילוח אדם ממנו ושואם ילוח שמא יפרע לו קודם שביעית, והו"ל מסירת הני שטרות דבר שלא בא לעולם ואסמכתא דאי ילוח, וכל דאי אסמכתא הוא ובעי בית דין חשוב, ואם כן אמאי שקיל וטרי בשמעתין אי פרוזבול בעי בית דין חשוב, פשיטא דבעי בית דין חשוב כדי שלא תהיה מסירת השטרות אסמכתא. וצריך לומר דאי משום אסמכתא ודבר שלא בא לעולם הוה סגי בבית דין חשוב כל דהוא, אבל משום אפקעתא דשביעית בעי בית דין כרבי אמי ורבי אסי, כן צריך לומר לדעת הרמב"ם בפ"י המשנה. ומשו"ה כתבו התוס' דר"ת ס"ל שבכל בית דין חשוב סגי, דפרוזבול המוקדם שכשר אין פירושו כהרמב"ם אלא כהירושלמי דפרוזבול מועיל למה שהלוח קודם כתיבת הפרוזבול, וממילא אין כאן אסמכתא ולא דבר שלא בא לעולם וסגי בבית דין חשוב כל שהוא, עכ"ד החתם סופר.

והנראה לומר בביאור מחלוקת הירושלמי והרמב"ם בפירוש פרוזבול המוקדם, שהדבר תלוי במה שנחלקו הגהות אשר"י והתוס' בדין שעבודא דרבי נתן, דבהגהות אשר"י (ב"ק לז, א ברא"ש ס"ד) כתב, דהא דאמר רבי נתן שהנושה בחבירו מנה וחבירו בחבירו שמוציאין מזה ונותנין לזה (כתובות יט, א), הוא דווקא היכא שלוח לוי מנה משמעון ואח"כ לוח שמעון מראובן, שמוציאין מלוי ונותנין לראובן, אבל היכא שלוח שמעון מנה מראובן ואח"כ לוח לוי משמעון אין מוציאין מלוי לתת לראובן. והטעם, משום דדווקא בכה"ג שבשעה שהשתעבד לוי לשמעון כבר היה שמעון משועבד לראובן, שעבד שמעון לראובן את כל אשר לו ובכלל זה שעבד עבורו גם את השעבוד שיש לו על לוי. אבל אם תחילה לוח שמעון מראובן ורק לאחר מכן לוח לוי משמעון, לא השתעבד לוי מעולם לראובן, ובכה"ג אין מוציאין מלוי ונותנין לראובן.

אמנם שיטת התוס' (כתובות שם בד"ה וכגון) בשם יש מפרשים היא להיפך, דהא דאמרין שהנושה בחבירו מנה וחבירו בחבירו מוציאין מזה ונותנין לזה היינו בכה"ג שקדם חובו של הנושה לחובו של חבירו, אבל אם חובו של חבירו קדם יכול שמעון למחול ללוי את חובו, עיי"ש. ומבואר מדבריהם שם דכל דמשעבד ליה מדרבי נתן אינו יכול למחול חובו (ועי' בהגהות הגריעב"ץ שם). הרי לפנינו דלסברת התוס' אדרבה דווקא אם לוח לוי משמעון אחר שלוח שמעון מראובן משתעבד לוי לראובן מדרבי נתן.

העולה מזה, דלדעת התוס' יכול האדם לשעבד לבעל חובו גם את החוב שילוה ממנו חבירו אחר כך, אבל אינו יכול לשעבד לו את השעבוד שכבר השתעבד לו חבירו, ואילו לדעת ההגהות אשר"י אינו יכול לשעבד לבעל חובו אלא את השעבוד שכבר השתעבד לו, אבל אי אפשר לו לשעבד את השעבוד שעדיין לא בא לעולם.

והנה גדר תקנת פרוזבול הוא לדעת רש"י (מכות ג, ב) מדין מוסר שטרותיו לבית דין. ולפ"ז לסברת התוס' שפיר יכול למסור לבי"ד גם את החובות שעדיין לא השתעבדו כשם שהוא יכול לשעבד חובות אלו לבעל חובו, אבל לסברת ההגהות אשר"י מסתברא שכשם שאינו יכול לשעבד חובות שעדיין לא באו לעולם לבעל חובו, ה"ה שאינו יכול למסור חובות אלו לבית דין.

ומעתה יש לומר דבסברא זו פליגי הירושלמי והרמב"ם, דהרמב"ם ס"ל כסברת התוס' שמדין שעבודא דרבי נתן בכוח שמעון לשעבד לראובן גם את החוב שעדיין לא בא לעולם, אבל אין בכוחו לשעבד את השעבוד שכבר השתעבד לו חבירו, ולזה פירש דדין פרוזבול הוא דווקא לכותבו קודם ההלוואה ואילו אחר ההלוואה שוב אינו יכול למסרו לבי"ד כשם שאינו יכול לשעבדו לבעל חובו. וסברת הירושלמי היא כסברת ההגהות אשר"י, דאדרבה דווקא אם כבר חל שעבודו של לוי יכול שמעון לשעבדו לראובן, אבל אם בשעת ההלוואה עדיין לא חל שעבודו של לוי אינו יכול לשעבדו לראובן, ולכן הדין להיפך, שפרוזבול שנכתב קודם ההלוואה פסול כיון שעדיין לא הגיע השעבוד לעולם, ואילו פרוזבול שנכתב אחר ההלוואה כשר. ולכן הוכרחו לפרש 'פרוזבול המוקדם והמאוחר' בעניין אחר, ודו"ק היטב.

(ב) ובגוף שיטת רש"י דתקנת פרוזבול היא מדין מוסר שטרותיו לבי"ד, כתבו עליו התוס' (שם ד"ה המוסר) וזה לשונם: המוסר שטרותיו לבית דין, פירש הקונטרס דהיינו פרוזבול. ולא נראה דהא במסכת שביעית תני המוסר שטרותיו לבית דין והדר קתני פרוזבול אינו משמט אלמא תרי מילי נינהו. לכך נראה דתרי מילי נינהו ומוסר שטרותיו לבית דין מדאורייתא אינו משמט, עכ"ל.

וכתב בספר באר יצחק (גיטין לו, ב), שבמחלוקת זו שנחלקו רש"י ותוס' תלוי מה שנחלקו הפוסקים בגדר בי"ד חשוב הראוי לכתוב פרוזבול, שהתוס' (גיטין שם) כתבו בשם ר"ת דבעינן בית דין חשוב שבדור ולא סגי כל בית דין,

אבל לדעת הרא"ש (גיטין פרק ד' סי' י"ג) מועיל בפני כל ב"ד. והובאו ב' דעות אלו בשו"ע (חו"מ סי' ס"ז סעיף י"ח), עיי"ש. דלדעת רש"י דפרוזבול היינו מסירת השטרות לבית דין, ותקנת הלל הייתה רק ללמד לעשות כן לכל אדם, אבל עיקר מסירת השטרות מועיל מדאורייתא כמו שכתבו התוס', מסתברא דאין צריך ב"ד חשוב, דכיון שהוא מוסר להם שטרותיו מה נפק"מ אם הוא בית דין חשוב או לא. אבל לשיטת התוס' דפרוזבול אינו מגדר מסירת השטרות ואינו מועיל אלא מדרבנן מדין הפקר בית דין הפקר, מסתברא דבעינן ב"ד חשוב דאלים לאפקועי ממונא (ועי' פני יהושע גיטין לו, א בסוגיא שם), עכ"ד.

אכן היה נראה לבאר מחלוקת הפוסקים הנ"ל אם בעינן ב"ד חשוב לעשות פרוזבול באופן אחר, דהנה יש להתבונן בהא דמהני מסירת שטרותיו לבית דין מן התורה, דלכא' התינח אם מכירת שטרות היא מדאורייתא (עי' חו"מ סי' ס"ו סעיף א' ובסמ"ע וש"ך שם), שפיר מועיל מה שהוא מוסר את שטרותיו ומקנה אותם לבי"ד שלא תשמיטנו שביעית, אבל לדעת האומרים דמכירת שטרות דרבנן, אם כן מן התורה אין בכוחו להקנות את השטרות לבי"ד, ומה מועלת מסירת השטרות. וצריך לומר לפי שיטתם דמסירת השטרות לבי"ד מועלת בשמיטת כספים מכוח הפקר ב"ד אף דבעלמא אי אפשר למכור שטרות מדאורייתא, וע"ד שכתב גם החתם סופר (גיטין לו, א) לדרכו, עיי"ש.

ומעתה לדעת האומרים דמכירת שטרות דאורייתא, שפיר מסתבר דלשיטת רש"י דפרוזבול היינו מסירת שטרות מהני בכל ב"ד, שכיון שהוא מוסר שטרותיו לבי"ד מאי נפק"מ אם הוא ב"ד חשוב או לא, אבל לדעת האומרים דמכירת שטרות דרבנן, ומסירת השטרות מועלת מדין הפקר ב"ד, מסתברא דבעינן ב"ד חשיב דאלים לאפקועי ממונא.

ויש לומר עוד, שבזה תלוי גם מה שנחלקו הירושלמי והרמב"ם אם הפרוזבול נכתב על החובות שכבר הלווה או שהוא נכתב על החובות שעדיין לא הלווה, דלשיטת הירושלמי שהפרוזבול נכתב על החובות שכבר הלווה, יש לומר דגדר פרוזבול הוא מדין מכירת שטרות, אבל לשיטת הרמב"ם שהפרוזבול נכתב על החובות שעדיין לא הלווה, אי אפשר לומר שמועיל מדין מכירת שטרות, שהרי המוכר שטרותיו מוכר חוב שיש לו כבר ולא חוב שעדיין לא לווה.

וממוצא הדברים למדנו, דלשיטת הירושלמי דפרוזבול מועיל מדין מסירת שטרות, מסתברא שאין צריך בי"ד חשוב לכתוב פרוזבול כמו שנתבאר, אבל לשיטת הרמב"ם שנכתב על החובות שעדיין לא הלווה ומועיל מדין כוח בי"ד מסתבר דבעינן בי"ד חשוב דאלים לאפקועי ממונא.

והנה אמרו בגמ' (ב"מ נו, ב) וכי תמכרו ממכר לעמיתך וכו', יצאו שטרות שאין בהם דין אונאה דכתיב וכי תמכרו ממכר שגופו מכור וגופו קנוי יצאו שטרות שאין גופן מכור ואין גופן קנוי ואינן עומדין אלא לראיה שבהן, עיי"ש. ובתוס' שם (ד"ה יצאו) כתבו, דמדממעט להו מאונאה משמע דחל המכר מדאורייתא בשטרות, עיי"ש. הרי לפנינו שיש ללמוד מדכתיב 'וכי תמכרו ממכר לעמיתך' דמכירת שטרות היא מדאורייתא.

מעשה הבוא נבוא לביאור דברי המדרש, דמדכתיב **וכי תמכרו 'ממכר' לעמיתך** וגו' למעט שטרות מדין אונאה, אונאה הוא דלית בהו אבל מכירה מועלת בהו כמו שכתבו התוס', אם כן מסתבר דפרוזבול מועיל מדין מוסר שטרותיו לבי"ד שאינו משמט מן התורה כדין כל מכירת שטרות, ואם כן היה מסתבר לומר דלא בעינן בי"ד חשוב לעשות פרוזבול כמו שנתבאר. על כן עלה ונסתפק **ילמדנו רבינו מי הם בית דין הראויין לכתוב פרוזבול וכו'**, אם באמת כיון דפרוזבול מועיל מדין מכירת שטרות לא בעינן בפרוזבול בית דין חשוב, או שמא אע"ג דפרוזבול מועיל מדין מכירת שטרות אכתי בעינן בי"ד חשוב, ודו"ק.

בעידן רעוא דרעוין פרשת בהר-בחוקותי

תשע"ב

בתוה"ק (כו, ג) אם בחקתי תלכו ואת מצותי תשמרו ועשיתם אתם. וברש"י אם בחקתי תלכו, יכול זה קיום המצות, כשהוא אומר ואת מצותי תשמרו הרי קיום המצות אמור הא מה אני מקיים אם בחקתי תלכו שתהיו עמלים בתורה. ויש לבאר למה הוציא הכתוב מצות לימוד התורה מן כלל שאר המצוות ומנאה בפני עצמה, הרי מצוות לימוד התורה הוא בכלל התרי"ג מצוות.

ובסוף פרשת בהר (כו, ב) את שבתתי תשמרו ומקדשי תיראו אני ה'. ובבעל הטורים שם כתב, סמך לעבודה זרה ששקול שבת כנגד עבודה זרה, ע"כ. ויש לומר עוד ביאור בסמיכות הכתובים וכן לבאר סמיכות הפרשיות.

ונקדים עוד במה שמדייק הרה"ק הרבי ר' צבי אלימלך זי"ע באגרא דכלה על הפסוק ונתתי גשמיכם בעתם שלא אמר סתם ונתתי גשם רק קאמר גשמיכם, כאלו הגשם הוא שלנו, וצ"ב. ובמדרש (ויק"ר לה, א) אם בחקתי תלכו וה"ד (תהלים קיט) חשבתי דרכי ואשיבה רגלי אל עדותיך אמר דוד רבש"ע בכל יום ויום הייתי מחשב ואומר למקום פלוני ולבית דירה פלונית אני הולך והיו רגלי מביאות אותי לבתי כנסיות ולבתי מדרשות וה"ד ואשיבה רגלי אל עדותיך.

ויבואר כל זה עפ"י המובא בספרים (נפש החיים שער ד' פרק ל', ועוד) על מה שאמרו חז"ל (ברכות ה.) אם רואה אדם שיסורין באין עליו יפשפש במעשיו פשפש ולא מצא יתלה בביטול תורה, וברש"י שם פשפש ולא מצא, לא מצא עבירה בידו שבשבילה ראויין יסורין הללו לבוא, וביאר הקול אריה דהנה כשהקב"ה נותן יסורים להאדם הוא נותן לו מדה במדה לפי מעשיו דהיינו כשאדם עשה איזה עבירה בידו שהכה וציער בו חבירו, שולחים לו יסורים בידו עד שאין ביכלתו להניע היד, כמו כן אם נכשל בלשון הרע הוא מתייסר באזניו וכדו'.

וזה כוונת הגמרא פשפש ולא מצא היינו שלא מצא על מה באים כאבים אלו על אבר זה, שלא מצא פגם שפגם באבר זה שבשבילה יקבל יסורים על אבר מיוחד זה, וזה שדקדק רש"י **שלא מצא עבירה בידו שבשבילה ראוי יסורין הללו לבוא** היינו שאינו מוצא עבירה שתואם לאבר זו שהיסורים באים עליו, וע"ז קאמר יתלה בביטול תורה, כיון דעל ביטול תורה אפשר שיבואו כל מיני יסורים.

דזה לעומת זה עשה אלקים, והרי על התורה כתיב (משלי ג, ח) רפאות תהי לשרך וגו' שע"י התורה בא רפואה לכל האברים וכמו שאמרו חז"ל (עירובין נד.) חש בראשו יעסוק בתורה שנאמר כי לוית חן הם לראשך, חש בגרונו יעסוק בתורה שנאמר וענקים לגרגרותיך, חש במעיו יעסוק בתורה שנאמר רפאות תהי לשרך, חש בעצמותיו יעסוק בתורה שנאמר ושקוי לעצמותיך, חש בכל גופו יעסוק בתורה שנאמר ולכל בשרו מרפא, והיינו שעל ידי התורה בא הרפואה לכל גופו, כמו כן כשחלילה מתרשל מדברי תורה אז עלולים לבוא עליו כל מיני יסורים בכל אברים שונים שבגופו.

כעין זה כבר כתב באוהחה"ק (פרשת אחרי, יח, סוף פסוק ד) וז"ל, עוד ירצה על דרך מה שאמר התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי ע"ה (זוהר ח"א קע:) כי רמ"ח אברי האדם ושס"ה גידיו הם כנגד מצות עשה ולא תעשה, ובעשות האדם מצוה באותו אבר שנעשית המצוה שורה בו שם הוי"ה יתברך, עיי"ש.

ובדרך זה מבאר האלשיך הק' מאמר הכתוב (תהלים סב, יג) לך ה' החסד כי אתה תשלם לאיש כמעשהו, שזהו חסד גדול מאת הקב"ה שמשלם יסורין אל האדם כפי מעשיו אשר חטא בו, שעיי"ז יכיר ויתן לבו מה שעשה ולחזור ולשוב בתשובה על מה שעשה, שאם יש לו יסורין באיזה אבר יזכור מה שעשה שלא כהוגן בזה האבר לעשות תשובה.

ועצם לימוד התורה הקדושה אם זה בסוגיא דקתא דמגלא או כל סוגיא אחרת שאינה שייכת בפרטית להמצוה שמכוון נגד אבר אשר מתייסר בה, עם כל זה התורה מכוונת כנגד כל רמ"ח אבריו של האדם וכוללת את כל האדם, ולכן בכח התורה לרפאות כל אחד מרמ"ח אבריו, והדברים מובנים מאליהם דזה לעומת זה, וכמו שכל התחלואים יכולים לבוא על האדם מחמת ביטול תורה מדה טובה מרובה שרפואת כל האברים ג"כ נגרמת ע"י התוה"ק.

ויש לומר על דרך שכתב בזה עוד באור החיים הק' בפרשת וילך (לא, יח) וז"ל, ודע כי אין צרה ואין רעה בעולם שאינה כנגד עבירה אחת, כי ה' יסד יסורין כנגד כל החטאים, כדרך שקבע שכר כנגד כל מעשה הטוב, וכיון שכן אדם שעבר על כל התורה כולה, או על עבודה זרה ששקולה ככל התורה, עונש הוא לבא עליו כל עונשין שבעולם, ע"כ, והנה שבת קודש הרי מכפרת על חטא עבודה זרה וכאומרם ז"ל (ק"ח:) כל השומר שבת כהלכתו אפילו עובד עבודה זרה כדור אנוש מוחלין לו, וע"כ יש לומר שבת קודש מהוה מקור לכל הרפואות, ובזה פירשתי הפסוק (שמות כא, יט) רק שבתו יתן ורפא ירפא, שרק ישמור השבת קודש ומזה לבד יתהוה לו רפואה לכל תחלואיו, דכיון שהשבת היא רפואה על חטא עבודה זרה גם היא מכוונת כנגד כל אברי האדם וששומרה כהלכתה זוכה שיתרפאו כל אבריו, וכמו התורה אשר מהוה רפואה לכל האברים שבגוף.

ובזה יבואר דברי הבעה"ט בסמיכת שמירת שבת לעבודה זרה, **דסמך שבת לעבודה זרה** כיון ששקול שבת כנגד עבודה זרה, ובמה, בנקודה זאת ששניהם שקולים כנגד כל אברי הגוף ולא רק נגד אבר פרטי אחת, ולזה הסמך בפרשה שלאחריה, **אם בחוקותי תלכו**, שתהא עמלים בתורה, שגם התורה כמו עבודה זרה ושבת אינה מכוון כנגד אבר פרטי אלא היא מצוה כללית ושקול כנגד כל התורה והיא מכוונת כנגד כל רמ"ח אברי גוף האדם.

ולזה לא כלל מצות לימוד התורה בכלל כל שאר המצוות, כיון שהיא מצוה מיוחדת בפני עצמה שאין לה אבר פרטי אשר היא מכוונת כנגדה אלא היא מכוונת כנגד כל גופו של אדם, ובשונה משאר כל המצוות שאם פגם באחד מהם יפגום רק באחד מאבריו, אך התורה אם ביטל ממנה עלולים לבוא עליו יסורים בכל גופו שהרי היא מכוון כנגד כלליות גוף האדם, שאם פשפש ולא מצא עבירה מיוחדת שפגם בה אשר בשבילה מגיע לו יסורים באבר זו, יתלה בביטול תורה אשר מסוגלים לבוא בשבילה יסורים על כל גופו.

ויבואר בזה גם אומרו ונתתי 'גשמיכם' בעתם ולא כתב 'גשם', דיש לומר דקאי על מי שעוסק בתורה, דעל ידי העסק בתורה ונתתי גשמיכם בעתם לשון רבים, שיהיה בריא בגשמיות שיתרפאו כל אבריו בשוה לכל אדם, ולא רק אבר מיוחד זה לאדם זה שפגם בעבירה זאת ואבר מיוחד אחרת לאדם אחר אשר פגם בעבירה שונה, אלא ע"י התורה הקדושה מתרפאים כל האברים לכל הכלל כולו לכל אחד בשוה.

ועל דרך זה יש לומר דדוד המלך אשר עבר הרבה יסורים בחייו, ועל כן פשפש לדעת באיזה דברים פגם אשר יש לתקנם כדי שלא יבוא הצער באברים הללו אשר מתייסר בהם, ולזה אמר בכל יום ויום אני מחשב למקום פלוני אני הולך למקום פלוני אני הולך שחשב לתקן איזה אברים, אמנם לבסוף והיו רגלי מוליכות אותי לבית המדרש, שע"י התורה יכופר לו הכל ויתרפא מכל היסורים, שהתורה הקדושה מכוונת כנגד כל האברים.

הנה מתקרב ובא חג השבועות זמן מתן תורתנו, ובקדושת לוי הביא את הקושיא מדוע אומרים ביום ו' בסיון זמן מתן תורתנו הלא קי"ל דבז' ניתנה תורה, ומתרץ הקדושת לוי דכל ההשפעות שנשפעו ביום ההוא דו' סיון שבה רצה הקב"ה לתת התורה לישראל נשפעים שוב ביום זה אע"פ שהוסיף משה יום אחד מדעתו ולבסוף ניתנה התורה בז' בסיון, וכמו שאז נתרפאו כל המומין כמו כן גם עתה בכל שנה בשנה בו' סיון יורדת השפעות של רפואה לעולם.

יעזור השי"ת שנוכל לקיים האם בחוקותי תלכו שתהיו עמלים בתורה וכך גם לזכות לכל ההבטחות הטובות שהבטיח התורה לעמלי התורה, ובבאר מים חיים (פסוק ד' בד"ה ונתתי) מביא מזקה"ק הרבי ר' מיכל'ע זי"ע דכל הייעודים הגשמיים שכתובים בתורה אינם כשכר על המצוות אלא הם באים בדרך ממילא מעצמם אם שומרים ומקיימם כראוי, שע"י שמירת המצוות ולימוד התורה כשהוא שלא על מנת לקבל פרס כל השפע של טוב על האדם.

יעזור השי"ת שנזכה לקבל התורה כראוי, ומהארת מתן תורה נזכה לכל מיני ישועות ורפואות, ונזכה לקבל פני משיח צדקינו בב"א.

התודה והברכה לידידנו
הרה"ח ר' אהרן שטיינמעטץ הי"ו
על עזרתו להדפסת הגליון
לרגל שמחת אירוסי בתו שתחי'
עב"ג החתן המו"מ בתוי"ש החבר בנימין זאב ני"ו
בן ידידנו הרה"ח ר' יעקב קנאפלער הי"ו
יה"ר שיזכו לבנות בית נאמן בישראל
ויזכה לראות רוב נחת דקדושה מכל יו"ח

* * *

התודה והברכה לידידנו
הרה"ח ר' שלמה נחמיה לאנדא הי"ו
על עזרתו להדפסת הגליון
לרגל שמחת אירוסי בנו שיחי'
החתן המו"מ בתוי"ש ברוך ירוחם ני"ו
עב"ג בת ידידנו הרה"ח ר' יחזקאל יצחק שימון הי"ו
יה"ר שיזכו לבנות בית נאמן בישראל
ויזכה לראות רוב נחת דקדושה מכל יו"ח

